

Παιδί και υπακοή

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η υπακοή οικοδομεί και το ίδιο θέλημα αποδομεί. Ένα παιδί πρέπει να μάθει να είναι υπάκουο στους γονείς του όπως και στον Θεό. Θα θυμάται τα λόγια των γονιών του για όλη του τη ζωή και θα σέβε-ται πάντοτε τους γέροντες, κι όχι μόνο αυτούς αλλά και τους νεότερους του. Θα είναι ευγενικός και προ-σεχτικός με τους πάντες. Δυστυχώς, υπάρχουν πολύ λίγες οικογένειες που ανατρέφουν τα παιδιά τους έτσι.

Τα πνεύματα του κακού προκαλούν περισπασμό στον νου των παιδιών μας... και προσπαθούν να τα αναστατώσουν. Ένα παιδί πρέπει να διδαχτεί την υπακοή, ιδίως πριν τα πέντε του χρόνια, διότι σ' αυτή την ηλικία είναι που διαμορφώνεται ο χαρακτήρας ενός παιδιού. Έτσι, τα ίχνη της διαπαιδαγώγησης του χαρακτήρα του παραμένουν για το υπόλοιπο της ζωής του. Οι γονείς θα πρέπει να διδάσκουν τα παιδιά τους απόλυτη υπακοή σ' αυτή την περίοδο της ζωής τους. Όταν ένας γονιός λέει κάτι, η απάντηση πρέπει να είναι. «Αμήν, Γένοιτο». Αλλά σήμερα δυστυχώς, οι γονείς δεν το γνωρίζουν αυτό και διδάσκουν τα παι-διά τους τελείως το αντίθετο. Και μ' αυτό τον τρόπο τα μεγαλώνουν...

Αν οι γονείς λένε: «μείνε εδώ», τότε το παιδί πρέπει να μένει εκεί που του είπαν να μείνει. Αλλά το παιδί είναι παιδί· δεν μπορεί να μείνει ακίνητο σε ένα μέρος. Αυτό που συνήθως συμβαίνει είναι να «τις βρέχουν» οι γονείς στο παιδί για την ανυπακοή του. Αυτός όμως δεν είναι καλός τρόπος να διδάξεις ένα παιδί υπακοή. Ίσως κάποιες φορές να είναι απαραίτητο ένα τέτοιο μέτρο, αλλά θα πρέπει να γίνεται από αγάπη, και το παιδί πρέπει να τη νιώθει την αγάπη. Οι γονείς δεν πρέπει ποτέ να «τις βρέχουν» στα παιδιά τους με οργή. Διότι αν πας να διορθώσεις κάποιον όταν είσαι οργισμένος, δεν θα πετύχεις τίποτα. Θα πληγώσεις τόσο τον άνθρωπο που έχεις απέναντί σου όσο και τον εαυτό σου. Αν θέλεις να βάλεις κάποιον στο σωστό δρόμο, να τον διδάξεις και να τον συμβουλεύσεις. Θα πρέπει πρώτα να ταπεινωθείς και να του μιλήσεις με πολλή αγάπη. Θα δεχτεί τη συμβουλή σου, διότι θα νιώσει ότι του τη δίνεις με αγάπη. Αν όμως θέλεις να γίνει το δικό σου πάση θυσία, δεν θα πετύχεις τίποτα. Να πως χτίζεται μέσα στο παιδί η αντιδραστικότητα. Όταν ένα παιδί είναι ανυπάκουο, η λύση δεν είναι να του «τις βρέχουμε».

Οι γονείς καταδιάζουν τα παιδιά τους για το παραμικρό. Είναι σαν να μην ξέρουν πώς γίνεται να τους μιλάει κανείς ήσυχα και τρυφερά. Όταν είναι αναγκαίο να

θέσει ένας γονιός όρια πειθαρχίας σε ένα παιδί, το παιδί πρέπει να νιώθει ότι πίσω από την αυστηρότητα υπάρχει αγάπη. Είναι μεγάλο λάθος να τιμωρείς τα παιδιά τη στιγμή που κάνουν κάτι κακό, διότι τίποτα δεν πετυχαίνεις έτσι. Πρέπει πρώτα να ηρεμούμε και κατόπιν, με πολλή αγάπη, να λέμε στο παιδί ότι έκανε κάτι κακό και ότι θα πρέπει να δεχτεί κάποιου είδους τιμωρία. Αν συμβεί το ίδιο πράγμα ξανά, τότε το παιδί υφίσταται μια πιο αυστηρή τιμω-ρία και έτσι μαθαίνει.

Το άγιο θέλημα του Θεού λειτουργεί σε μας μέσα από τους γονείς μας ή μέσα από τους δασκά-λους μας ή μέσα από τους εργοδότες μας. Αν χρει-άζεται να διορθώσουμε τη συμπεριφορά ενός παιδι-ού, θα πρέπει να το κάνουμε αυτό με πολλή αγάπη και προσοχή. Αν το μόνο που έχουμε κατά νου είναι να αλλάξουμε τη ζωή του παιδιού, του έχουμε δώσει ήδη ένα σκαμπίλι με τους λογισμούς μας. Το έχω παρατηρήσει αυτό μέσα από τα χρόνια της θητείας μου ως ηγούμενος. Πολλές φορές έβλεπα κάποιον αδερφό να μη συμπεριφέρεται σωστά, αλλά από τη στιγμή που σκεφτόμουν να τον διορθώσω, ένιωθα ότι του είχα ήδη δώσει ένα σκαμπίλι!

Οι λογισμοί μας μπορεί να είναι πολύ διεισδυτικοί και διαθέτουν μεγάλη δύναμη. Κι αυτό αληθεύει ιδι-αίτερα στην περίπτωση των λογισμών των γονέων. Ένας γονιός πρέπει να σηκώνει πολλά και να συγχωρεί τα πάντα. Μπορούμε να βοηθήσουμε τους άλλους μόνο αν κάνουμε καλούς και αγαθούς λογισμούς. Αν έχουμε λογισμούς που θέλουν να διορθώσουν τα λάθη των άλλων, είναι σαν να τους χτυπάμε. Ανεξάρτητα πόσο κοντά μας είναι κάποιο πρόσωπο, θα απομα-κρυνθεί από μας, διότι θα του έχουμε δώσει ένα σκαμπίλι με τους λογισμούς μας. Κι εμείς νομίζουμε ότι οι λογισμοί δεν είναι τίποτα!

17. Τιμωρούμε τα παιδιά μας, αλλά στην πραγμα-τικότητα δεν έχουμε το δικαίωμα να το κάνουμε αυτό, διότι αποτύχαμε να τους διδάξουμε τον σωστό τρόπο. Μία γυναίκα γιατρός μου έλεγε παλιότερα σε ένα γράμμα της. «Με τον άντρα μου, που είναι, επίσης γιατρός, έχουμε ένα γιο. Ο γιος μας έχει ήδη διαλύσει ολοσχερώς τρία αυτοκίνητα — δόξα τω Θεώ παραμέ-νει ζωντανός. Τώρα θέλει να του αγοράσουμε κι άλλο αυτοκίνητο, αλλά δεν έχουμε πλέον τα μέσα. Όταν γυρίζουμε σπίτι από τη δουλειά, προσπαθεί να μας αποσπάσει χρήματα με τη βία. Τι να κάνω για να λύσω αυτό το πρόβλημα;». Της είπα ότι δεν φταίει άλλος κανείς πέρα από τους ίδιους. Είχαν ένα γιο και του έκαναν όλα τα καπρίτσια από την πρώτη του παι-δική ηλικία. Όταν ήταν νεότερος, οι απαιτήσεις του ήταν μικρές, αλλά τώρα που μεγάλωσε, το ίδιο έκα-ναν κι εκείνες. Το μόνο πράγμα που μπορούν τώρα να κάνουν είναι να αφιερώσουν πολλή αγάπη και πολλή φροντίδα στον γιο τους, ώστε να συνέλθει ίσως και να καταλάβει ότι οι γονείς του το μόνο που έχουν στον νου τους είναι το δικό του συμφέρον. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος πέρα από τον τρόπο της αγάπης. Βλέ-πετε από αυτό το παράδειγμα πόσο μπορούμε να βελτιώσουμε τη ζωή μας και τις ζωές των πλησίων μας με τους λογισμούς μας. Εύχομαι να έχετε

επιτυχίες προς αυτή την κατεύθυνση.

(«Οι λογισμοί καθορίζουν τη ζωή μας», Βίος και διδαχές του γέροντα Θαδδαίου της Βιτόβνιτσα, εκδ. Εν πλω-αποσπάσματα)